

כוונות בין המצרים

הנה כוונות בין המצרים סידר אותם הרב אחרי כוונות שבועות ולפני ראש השנה וזה במקום המתאים תרתי משמע לפי הזמן וגם כך מסודרים בתורה בפרשת אמור, שכן בין הפסוקים של שבועות ובין הפסוקים של ראש השנה שעדיין לא היה חרבן הבית הדבר נרמז בפסוק לכאורה לא שייך והוא: **ויקרא פרק כ"ג כ"ב**: ובקצרכם את קציר ארצכם **לא תכלה פאת שדך בקצרך ולקט קצירך לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם אני יהוה אלהיכם... ע"כ**. הרי שזה רומז שאין שלמות צריך להשאיר פאה בגלל חרבן הבית ולתקן.

שעה"כ דף פ"ט ע"ג... ענין בין המצרים והם **כ"א** ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה באב **מנהג טוב וכשר** הוא מאד לכל בעל נפש לשבת באבלות אחר חצי היום בכל אלו הימים ולבכות בכיה ממש על חורבן הבית וטעם היות זה אחר חצות היום הוא כי אז הוא התעוררות הדין בסוד כי ינטו צללי ערב אשר לסבה זו נשרף ההיכל אחר חצי היום ודבר זה עושה תועלת גדולה בנפש האדם וענין חצות הלילה אין צורך להזכירו כי אפילו בכל שאר הלילות צריך להתאבל על החורבן ומכ"ש בלילות בין המצרים שצריך להוסיף בבכיה ועליו נאמר שמחו את ירושלם כו' כל המתאבלים עליה:

הנה בכל לילה חשוב מאוד להתאבל על השכינה בגלות וחרבן ירושלים וזה עושה תועלת גדולה לאדם שמשותף בצער השכינה וכן בימים אלו ביותר לבכות על החרבן וכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה וראה בפריע"ח הגדיל בזה.

פריע"ח דף קכ"ז ע"ד... מנהג טוב להתאבל אחר **חצות היום**, כי אז סוד הדין, ולבכות **חצי שעה או יותר** על חורבן הבית, **וטוב מאוד אל הנפש**:

הנה כאן הוסיף **חצי שעה או יותר** לא לקרא סתם ג' פרקי תהילים אלא להתבונן ולבכות ולהבין מה חסר לנו וזה מועיל **מאוד** אל הנפש וכאן הוסיף מאוד.

שעה"כ דף פ"ט ע"ג... גם צריך לזהר ולהמנע מלאכול בימים ההם **שום פרי חדש** ושלא ללבוש **שום לבוש חדש** כדי שלא יצטרך לברך עליו **ברכת שהחיינו** וכמו שזכר ענין זה בספרי הפוס' האחרוני וענין זה נוהג בשבתות ובר"ח אב:

הרי שבכל הימים האלו אין לברך שהחיינו כולל בשבת אך לפי פשט ההלכה התירו בשבת והנה הרב מביא כאן הצמ"ח סיפור מוהרש"ו. **צמח** - סיפר לי **בנו של הרח"ו** ז"ל, כי זכר שפעם אי' היו חכמי הדור אוכלין על שלחן אביו, **והפצירו בו** לאכול פרי חדש, **ואכל אותן בלי שהחיינו** וזה כל אותן הימים שבין המצרים... ע"כ.

סיפור זה מוזר ביותר: אי' לא כתוב שהיו אוכלים אצלו **בשבת** ואם כן מי התיר בימי חול לאכול פרי חדש ולברך שהחיינו הרי **כל הפוסקים פסקו** שאין לברך. **ב' ועוד** היו **אצלו בבית** הוא בעל הבית **איך הביא לפניו פירות חדשים** שעדיין לא אכל הוא מהם ולא בירך עליהם שהחיינו?

לכן **נלע"ד** שהיו חכמים שהביאו הם את **הפירות החדשים** משלהם לסעודה, וכבדו אותו לברך. ואולי חשבו שבכבר **אכל**

מהם ומרב ענוותנותו לא רצה לסרב לקחת ממה שמכבדים אותו שלא יחשבו שהוא **חושד בהם** בערלה או מעשרות, אך **לא בירך שהחיינו**. זה מספר **הצמח** בשם מוהרש"ו לעיל בפריע"ח כתוב **שמוהר"ו בעצמו מספר** על זה וזה לשונו: **פרי עץ חיים דף י' ע"ד-י"א ע"א**... הנה באותן ימים, שבין י"ז בתמוז עד י' באב, **כבר פסקו כל הפוסקים**, שאז **אסור** לאכול **פרי חדש**, או ללבוש **מלבוש חדש**, כדי שלא יצטרך לברך עליהם שהחיינו, וכן **ראוי לעשות אפילו בשבתות ור"ח**. **ופעם אחת**, היו באים **גדולי הדור לסעוד אצלי על שולחני**, והפצירו **בי** לאכול **פרי חדש**, **ואכלתי בלא ברכת שהחיינו**... ע"כ. **נלע"ד** כמו שכתבתי לעיל.

שעה"כ דף פ"ט ע"ג... גם צריך לכוין כוונות אלו בעמידה בכל הימים ההם. הנה בברכת אבות באותה ההויה **הא'** תכוין שתאיר זו ההויה אל תמורתה היוצאת בחילוף אותיות שלפניה והיא **טדה"ד** ובהויה של אתה גבור תכוין שתאיר זו אל תמורתה היוצאת בחילוף אותיות שלאחריו והיא **כוז"ו** ובהויה **ג'** שבאתה קדוש תכוין שתאיר זו ההויה אל תמורתה בא"ב **דא"ת ב"ש** והיא **מצפ"ץ** והנה **ג'** שמות הנו" **טדה"ד וכוז"ו ומצפ"ץ** הם בגי' **שי"ן** עם הכולל:

הנה יש כאן רק הכנה למיתוק על ידי הארה משמות ההויה"ה שבג' ברכות הראשונות וכאן צריך להבין שהתמורות הם יותר דין משם הויה"ה עצמו שהוא תמיד הרחמים הגדולים אך אותיות שלפני ההויה"ה יותר מתוקים ופנימיים מהאותיות שאחרי ההויה"ה וכמו שכתב הרב **בשעה"כ דף פ' ע"ד**. וז"ל: **משאין כן בשם ההויה שהוא רחמים** כי בהתחלפו מורה על הדין שהוא תמורת הרחמים... ע"כ.

הנה לפני כן הסביר הרב שהאותיות לפני שם אלהים **אכדט"ם** הם רחמים יותר ואותיות אחרי שם אלהים **במוכ"ץ** הם דינים יותר ולא כן בשם הויה"ה שבין אותיות שלפני ההויה"ה ובין שלאחריה הם דין ששם הויה"ה הוא רחמים וכתב הרב אב"ן עזרא לפירושו לתורה בפרשת שמות ששם הויה"ה ואהיה הם מאותיות אהו"י שהם אותיות שדרגתם גבוהה שהם ניקוד, כידוע דרגת הניקוד בסדר טנת"א.

ועוד כתב **הרמח"ל** בספרו **"דרך עץ חיים"** לקראת הסוף שאלפא ביתא א' הוא פנימי ביותר ות' חיצון ביותר והפסיעה לבר של האות ת' היא הולכת אל החיצונים, וז"ל: כי גם למעלה **אין סיטרא אחרא יונקת** כי אם מן המדריגה **התחתונה שבכל המדריגות**, וסוד זה אות **תי"ו שבאל"ף בי"ת**, **סוף הרגל התחתונה שלה היא המדריגה הזאת האחרונה שממנה יונקים**, **והוא ענין עיקום הרגל הזאת**... ע"כ. הרי איך אות א' היא הפנימית ביותר ואות ת' החיצונה ביותר ויניקת החיצונים מהרגל שלה "פסיעה לבר של אות הת'".

הנה כאן אמר "הנה בברכת אבות באותה ההויה הראשונה תכוין שתאיר זו ההויה אל תמורתה" והויה"ה ראשונה איני יודע בבירור אם בתחילת אבות או בסוף אבות והדבר מבואר יותר

בפריע"ח דף י' ע"ד, **וכן בדף קכ"ז ע"ד**: כתב וז"ל: **הנה** בין המצרים, להיותה סכנה מאוד, **שקטב מרירי שולט** בהן, לכן צריך לכוין אלו הכוונות כדי **להמתיק הדינים** ששולטין באלו הימים, ולא יהיה כח בחיצונים לאחוז עוד בדינים האלו. והנה **בחתומת ברכת אבות**, כאשר תזכיר הויה"ה, תכוין שיאיר הויה"ה לשם שלפניו,

כוונת בין המצרים

שהוא טדה"ד כל אות לאות שלפניו. דרך משל - הי מאיר לט', הה' לד', הו' לה', הה' לד'... ע"כ.

הרי כאן ג' חידושים א' שכתב בפירוש **בחתימת ברכת אבות** והיא של מגן אברהם. ב' שהוסיף שבימים אלו "שקטב מרירי **שולט** בהן" ג' אופן הארת ההוי"ה בתמורתה שהוא **מאות לאות** דרך משל מי לטי.. וכו', וכך צריך לכוין.

שעה"כ דף פ"ט ע"ג: ... ובברכת **רצה** תכוין כי מלת רצה היא בגי' אלהים דמילוי ההין כי רצה הם אותיות צרה והוא סוד ועת צרה היא ליעקב וממנה **יושע** שהוא שם אלהים דההין. וז"ס **בין המצרים** כי מן השם הנז' שהוא דין יוצאות בימים האלו הצרות. גם תוסיף שם אדני עם רצה של אלהים הנז' ויהיו בגי' שיי' ותכוין כי ב' בתי דינן אלו שהם אלהים ואדני שהם סוד בין המצרים ב' מצרי' העולים בגי' שיי' יתמתקו ע"י ג' השמות הראשונים שנתכוונת בהם בגי' ברכות הראשונות והם **טדה"ד כוז"ו מצפ"ץ** העולים בגי' שיי' כנזכר ועי"כ אותיות **צרה** יתהפכו לרחמים ויהיו **רצה** ה' אלהינו:

הרי עד כאן עשינו פעולת **הכנה** למיתוק וכאן מתחילים למתק את שמות **אלהים אדני** שהם שורשי הדינים, והם שני מצרים וזהו בין המצרים. **רצה** אותיות **צרה** גימ' **אלהים** דההין ויחד עם שם **אדנות** הרי **שי"ן** כמנין ג' התמורות של שמות הוי"ה. ועושים מיתוק ראשון כאן **ברצה** והצרה מתמתקת.

שעה"כ דף פ"ט ע"ג: ... ובברכת **שים שלום** באותם ב' שינין שבר"ת של **שים שלום** תכוין אל ב' השינין הנ"ל גם התיבות עצמם של **שים שלום** שניהם יחד עולות בגמי' **שי"ן שי"ן** הנז' ועוד יתירים ו' כנגד ו' שמות הנז' והם שם יהו"ה וג' תמורות והם **טדה"ד כוז"ו מצפ"ץ** ושם **אלהים** ושם **אדני**... ע"כ.

הרי כאן נראה שיש עוד לפחות שני מיתוקים תחילה אמר תכוין אל **שני השיניים הנ"ל** ויש משמעות שיש מיתוק נוסף שכן לשם מה לכוין **אם לא למיתוק**, וכן בתיבות וכן במספר האותיות שנלע"ד שהוא מיתוק הגדול ביותר שכן הוא לא מספר אותיות אלא **מספר שמות** כידוע על פי סדר טבלת הרפ"ח ניצוצין. וכן כתב **הרב יעקב מונסה** זצ"ל בכתב יד בסידור הוצאת "שער השמים" הביא הגהה זו בסידור הרב **בניהו שמואלי** שליט"א. **נראה** שיש להשתדל מאד לכוין כוונה זו שהיא מיתוק הדינים ששלטו בתקופה וזו וחוזרים ושולטים גם בכל שנה ועל ידי זה נמתק את הדינים ולכן גם מי שאינו מכוון בכל הכוונות ראוי לו לכוון בזה וסודר כרטיס קטן מחולק בישיבתנו הקדושה לכל **מאן דבעי**. וראה **בשעה"כ** בדרוש א' דראש השנה **דף צ' ע"ד**, שם בעניין החדשים מה שכתב על חודש **אב**.

המושע ומציל, ומעין זה למדנו מהרב בפרשת כי תבוא על הקללות שם ואמר שיש רעו"ת תיבות בכל הקללות ויש גם כ"ו פעמים הוי"ה וזהו סוד פירוש הפסוק רבות רעות צדיק ומכולם יצילנו הוי"ה. וגם כאן עת צרה היא ליעקב וממנה יושע, על ידי הוי"ה יתמתקו שיי' דינן ובכך יושע.

^א הנה יושע הוא גימ' שיי' ועוד כ"ו כך מצאתי הגהה מאחד קדושים בשעה"כ של הישיבה. וזה מתאים להפליא שכן השמות הממתקים וכן המתמתקים הם בגימ' שיי' ועוד שם הוי"ה שהוא מאיר בתמורות שלו שיהיה בהם כח למתק הרי הכל יושע שמכל צרה שם הוי"ה הוא